

man wist dat de heer Azijnman een oud-diamantbewerker was. Glimlachend schudde de oude dan het hoofd, keek daarna wat weemoedig en zei: „Mis doctor, U raadt het toch niet. Maar U hebt wel gelijk, wat doet zoo'n ouwe domkop met zooveel papier.”

Abraham Azijnman zat in een leeren leunstoel met wijkende hooge rugleuning en mahoniehouten decor-krullen. Hij droeg een donkerroode kamerjapon. Zijn handen die op de leuning van den stoel lagen, waren gezwollen van ader. Zijn grauw, breed voorhoofd zweette. Men merkte dat hij koorts en helaas ook haast had. — „Dat vind ik lief van U, doctor, dat U gekomen bent. Gaat U zitten. Een sigaar?” — „Nee, U moet blijven zitten, mijnheer Azijnman. Hoe gaat 't met U? 't Is toch niet ernstig? Mijn bezoekers hebben al naar U gevraagd.” Azijnman knikte met het hoofd en er was een nog al lang zwijgen tusschen den gestudeerden blonden bibliothecaris en den ouden heer. — „Ja, ik heb U gevraagd te komen, om dit. . . . ik vind dat ik 't wel bar maak, maar een oud man die niet veel meer te leven heeft, wordt veeleischend. 't Is dit!” De oude heer greep naar een keurig gebonden pak dat op de vensterbank naast zijn stoel lag. „Mag ik U dat overhandigen? 't Zijn de papiertjes! Ik voel me niet erg goed. Men kan niet weten, hoe lang ik het nog maak. U bent de eenige geleerde die ik in de laatste jaren gesproken heb, de eenige man van wetenschap. Ik geloof dat mijn papiertjes bij U veilig zijn. Mocht ik komen te sterven, dan moet U ze, als dat niet te veel gevergd is, eens lezen. En dan moet U er maar mee doen, wat U goed dunkt. U mag ze uitgeven, als U 't de moeite waard vindt. Als U de namen maar verandert. Toen ik twintig jaar was, meende ik dat ik aanleg voor schrijven had. Maar toentertijd is daar niets van gekomen. Nu ben ik in de zestig. Ik heb tot mezelf gezegd: — Je bent toch werkloos en je kunt nergens meer iets verdienen. Je hoeft niet boos op jezelf te zijn als je weer eens begint te schrijven. Ik heb 't niet gedaan omdat ik meen zooveel aanleg te hebben. Maar ik had zoo veel op m'n hart en zooveel hier — hij wees op z'n hoofd — dat ik 't eens in duidelijke woorden mezelf en als 't kan ook anderen wilde voorleggen. Kwaad kan ik er niet mee doen. Voor mij is het werk een opluchting geweest. Denkt U er vooral aan, doctor, dat ik niet alleen ben, al woon ik nu op mezelf. Ik heb een zoon en een dochter die heel goed voor me zijn. Zij mogen er niets van weten wat er hier tusschen ons besproken is. Ja, als ze er toch eens iets van zullen te weten komen door 't boek. . . . ik ben een zwak man, mijnheer” — . . . de oude zuchtte. . . „dan zullen ze voelen dat ik nog tienmaal meer van ze gehouden heb dan ze wisten. 't Is slecht van mij, 't is kinderachtig en ijdel, maar 't zou me een groote voldoening zijn als ze beseften hoe de ouwe man van ze heeft gehouden!”